

อนุสรณ์
เนื่องในงานสถาปนากิจศพ

นายมารุต อังตราจบรรณกร
(นายเล็ก แซ่อึ้ง)

ชาติ : พุทธศักราช ๒๔๘๙

มรณ : ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๔

ณ เมรุวัดฉันทร์ บางกรวย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี

..ประวัติย่อ..

นายมารุต อองอาจบรรณกร หรือ นายเล็ก แซ่อึ้ง

คุณพ่อมารุต อองอาจบรรณกร หรือคุณพ่อเล็ก แซ่อึ้ง เกิดเมื่อ ปีพ.ศ.๒๔๘๙ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นบุตรคนที่สามของคุณพ่อгимเซียะ และนางทองดี แซ่อึ้ง มีพี่น้อง ๔ คน ดังนี้

๑. คุณลุงเอ็ง แซ่อึ้ง (ถึงแก่กรรม)
๒. คุณใหญ่ แซ่อึ้ง (ยังมีชีวิตอยู่)
๓. **คุณพ่อมารุต อองอาจบรรณกร หรือคุณพ่อเล็ก แซ่อึ้ง** (ผู้ว่าชนม)
๔. คุณลัดดา แซ่อึ้ง (ยังมีชีวิตอยู่)

คุณพ่อมารุต อองอาจบรรณกร อบรมเลี้ยงดูบุตรธิดาและหลานด้วยความรัก ความเมตตา และมีวิธีการสอนโดยใช้กุศโลบายอย่างแยบยล โดยเน้นเสมอให้ลูกและหลานเป็นคนดี ไม่ให้คิดโกงใคร เอาเปรียบใคร รู้จักต้ญญ์คุณผู้ที่มีบุญคุณต่อเราทุกคน ไม่ต้องสนใจในฐานะความร่ำรวยของตัวเอง แต่ให้เน้นในเรื่องการให้และการทำความดีต่อผู้อื่น สิ่งที่เป็นบุคลิกส่วนตัวของท่าน คือการให้และเสียสละ ท่านเป็นผู้ให้มาตลอดชีวิต ทั้ง ๆ ที่บางครั้งสิ่งที่ท่านให้ไปกลับต้องทำร้ายตัวท่านเอง แต่ท่านกลับมีความสุขกับการให้นั้น เพราะท่านเชื่อว่า การให้ไม่มีการสูญเปล่า ไม่ว่าจะให้กับผู้ที่รู้จักคุณค่าของมันหรือไม่ก็ตาม ทำยที่สุดของชีวิตมนุษย์ทุกคนก็จะจดจำการได้รับที่มีค่ามากนั้นจากการให้ก่อนที่เค้าจะลาจากโลกนี้ไป

คุณพ่อมารุต อองอาจบรรณกร ประกอบอาชีพรับจ้าง โดยเป็นช่างสี และช่างเคาะ ประตูรถยนต์ ด้วยความมานะ อุตहन เก็บหอมรอมริบ โดยให้ความสำคัญกับบุตรและธิดา หลานญาติมิตร ต้องมาก่อนตัวท่านเสมอ

คุณพ่อมารุต อองอาจบรรณกร เริ่มป่วยหนัก เป็นโรคมะเร็งที่กล่องเสียง และลำคอ ตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๕๓ และเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลวชิระมาโดยตลอด ในวันที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ คุณพ่อเริ่มมีอาการหนักตั้งแต่ช่วงก่อนรุ่งเช้า โดยชีพจรหยุดเต้นไปชั่วขณะและจากไปอย่างสงบ เวลา ๑๑.๑๑ น. ณ โรงพยาบาลวชิระ กรุงเทพมหานคร รวมอายุ ๖๖ ปี

คุณพ่อมารุต อองอาจบรรณกร สมรสกับ คุณแม่เฮาะเอ็ง อองอาจบรรณกร มีบุตร-ธิดา ๒ คน ดังนี้

๑. คุณสุธารัตน์ อองอาจบรรณกร เจ้าหน้าที่ฝ่ายบัญชี บริษัทเอกชน
สมรสกับ คุณชัยชนะ โพธิ์สามต้น มีธิดา ๒ คน
๒. คุณศุภฤกษ์ อองอาจบรรณกร เจ้าหน้าที่ธนาคารไทยพาณิชย์
สมรสกับ คุณไบศรี อองอาจบรรณกร ยังไม่มีบุตร-ธิดา

..เขียนให้พ่อ..

สิ่ง...ที่เต็มมอบให้ลูก

พ่อเกิดในครอบครัวคนจีน โดยปู่หรืออาจอพยพมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ มีพี่น้องร่วมมารดา ๔ คน พ่อเป็นบุตรคนที่ ๓ เข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ตั้งแต่ช่วงวัยเด็กเริ่มอาชีพเป็นเด็กฝึกงานเกี่ยวกับช่างสีรถยนต์ หลังจากนั้นได้เปลี่ยนมาทำช่างเคาะปะผุรถยนต์ และได้พบกับแม่ของผมในช่วงนี้ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตผม

สิ่งที่ผมเขียนนี้เป็นการบอกเล่าความรู้สึกส่วนหนึ่งในชีวิตของผมตั้งแต่ลืมตาขึ้นมาเห็นโลกใบนี้ เป็นความรู้สึกที่มีต่อผู้ชายคนหนึ่งที่ผมรู้จักและเรียกท่านว่า "พ่อ" หรือ "เตี้ย" ตามภาษาจีน ผมเกิดมาก็เหมือนกับบุคคลทั่วไป ไม่ได้มีความพิเศษแตกต่างจากคนอื่นมากนัก และเติบโตขึ้นจนถึงวัยที่เริ่มพอจะจำความได้ เริ่มมีความคิด เริ่มจดจำในช่วงเวลานี้เอง ผมรู้สึกว่าเริ่มมีบุคคลบางคนที่แวดล้อมอยู่ข้างตัวของผม และเป็นคนที่ให้ความสนใจในตัวของผมเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะอยู่ในอาการปฏิกิริยาใดก็ตาม จะเดิน จะวิ่ง จะรู้สึกหิว หรือมีความต้องการในสิ่งใด คนที่แวดล้อมอยู่ข้างตัวของผมจะให้ความสนใจเป็นพิเศษ และคอยตอบสนองในความต้องการของผมอย่างทันทีทันใด และบุคคลที่อยู่ข้าง ๆ ตัวของผมนี้เอง ทำให้ความคิด ความรู้สึกของผมในช่วงนั้น รู้สึกว่าตัวผมมีความพิเศษและแตกต่างจากคนทั่วไปที่เกิดมา และเกิดคำถามตามประสาของเด็กในวัยนั้นว่า เรายี่แหละเป็นคนพิเศษและเป็นมนุษย์ที่ต้องมีบุญมาเกิดแน่ ๆ ถึงได้มีบุคคลที่ให้ความรัก ความสนใจ อยากรู้ได้สิ่งใดก็ได้ ตามปรารถนา บุคคลนั้นผมเชื่อว่าทุกท่านน่าจะรู้จักบุคคลที่อยู่ข้างตัวท่านนี้เป็นอย่างดี ท่านคือบุพพการีหรือพ่อแม่ของเรานั่นเอง

ในช่วงวัยเด็กนั้นเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขมากที่สุดในชีวิตของมนุษย์ เป็นช่วงเวลาที่มีคนให้ความสนใจ ให้ความรัก ความอบอุ่น ตอบสนองสิ่งที่เราต้องการ รวมทั้งไม่ต้องมีภาวะเครียดในการใช้ชีวิตแต่ประการใด

ผมเริ่มเข้ารับการศึกษาในระดับชั้นอนุบาลหนึ่ง เมื่ออายุย่างเข้า ๓ ปีครึ่ง - ๔ ปีที่โรงเรียนอนุบาลวัดปริณายก ซึ่งในวัยนั้นไม่รู้หรือทราบดีว่าโรงเรียนนั้นเข้าง่ายหรือยากประการใด เพียงแต่แม่บอกว่าผมจับฉลากได้จึงได้เข้าเรียน ช่วงวัยที่เรียนอยู่ชั้นอนุบาลหนึ่งและสองนั้นก็เหมือนเด็กทั่วไป ตื่นแต่เช้าอย่างสภาพที่กังวลจากที่นอนโดยการปลุกของเตี้ยและแม่โดยส่วนใหญ่ น้อยครั้งมากที่จะรู้สึกตัวเองและตื่นขึ้นจากที่นอนเพื่อจะไปโรงเรียนได้ด้วยตัวเอง ทำให้ผู้หญิงและผู้ชายสองท่านนี้ จึงคอยต้องเป็นภาระตื่นแต่เช้าก่อนเรา คอยมาเตรียมอาหาร เสื้อผ้า เตรียมทุกสิ่งอย่างให้เรา ทั้งที่น้ำจะเอาเวลาในสวนนี้ ซึ่งน่าจะไม่ว่ากันว่าหนึ่งชั่วโมงไปเป็นเวลาพักผ่อนของตัวเอง ซึ่งความคิดของวัยนั้นก็ยิ่งหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ รู้เพียงแต่ว่าท่านคือพ่อและแม่ ซึ่งถ้าเป็นคำตอบแบบเด็กทั่วไปก็คือเป็นหน้าที่ของคำว่าพ่อและแม่เท่านั้นเอง ไม่ได้คิดต่อไปว่าเพราะอะไร ท่านจึงต้องมาทรมาน เอาเวลาพักผ่อนมาทำในสวนนี้ ซึ่งยังไม่รวมช่วงวัยที่เราลืมหืมตามองโลกใบนี้จนถึงวัยที่เราจำความได้ ท่านต้องเสียสละเวลาส่วนตัวของท่านให้กับเรามากกว่านี้แน่ ๆ

ช่วงเวลาอนุบาลที่เรียนนั้น จำได้ว่าช่วงที่เข้าเรียนในช่วงแรก ๆ จะมีเตี้ยและแม่คอยสลับสับเปลี่ยนมาดูแลผมที่โรงเรียนเสมอ โดยเฉพาะในช่วงกลางวัน จำได้บ่อยมากกว่าช่วงเวลากลางวันเป็นเวลาที่ทานอาหารจะมีผู้ชายคนหนึ่งมาปลุกผมเสมอ เพราะผมจะหลับคาถาดอาหารเสมอ เหตุผลนี้เองกระมังที่ทำให้ผมเป็นคนตัวเล็ก เพราะถึงเวลาทานอาหารกลับนอนหลับเสมอ นี่ถ้าไม่ใช่เพราะผู้ชายคนนั้นคนที่ผมเรียกว่า "พ่อ" หรือ "เตี้ย" ที่เป็นผู้มาทำหน้าที่เป็นนาฬิกาปลุกประจำตัวผม วันนี้ตัวของผมคงเล็ก และสุขภาพคงไม่แข็งแรงกว่าในปัจจุบันแน่

ในช่วงวัยอนุบาลของผมมีความสุขมาก มีของเล่นใหม่ที่ได้จากเตี้ยและแม่เสมอ มีขนมมากมาย ตอบสนองกิเลสในช่วงนั้นอย่างมากมาย ไม่รู้ว่าทำไมในช่วงนั้นเตี้ยและแม่ต้องคอยหาให้เราทุกครั้งที่เราอยากได้ กว่าจะมารู้และเข้าใจได้ก็ต่อเมื่อที่เราเติบโตขึ้นมาพร้อมๆกับประสบการณ์และคุณวุฒิที่สูงขึ้น จึงได้รู้ว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นคือการเลี้ยงดูโดยใช้ความอดทนและความเสียสละ หรือจะใช้คำว่า "รัก" ก็คงไม่ผิด ทุกอย่างที่ท่านทำเป็นกลอุบายอย่างแยบยลของท่านนั่นเองที่ต้องการให้เราไปโรงเรียน เป็นการตั้งใจให้เรา ทำให้เรามีความรู้สึกรักโรงเรียนและอยากไปโรงเรียน ถ้าเราไปโรงเรียนเราก็จะได้ของเล่นที่อยากเล่นและขนมที่อยากทาน ผมเลิกพฤติกรรมการหลับคาถาดอาหารในเวลาอาหารกลางวันเมื่อเริ่มเข้าเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง จำได้ว่าเทอมหนึ่งของชั้นประถมปีที่หนึ่ง ผลการเรียนของผมแย่มาก นักเรียนทั้งชั้นมีประมาณ ๓๒ คน ผมสอบได้อันดับที่ ๓๐ ทำให้ผู้ที่เป็นพ่อแม่เห็นผมเป็นอย่างนี้ต่อไปไม่ได้ เพราะนั่นหมายถึงอนาคตของผม จึงเป็นหน้าที่ของท่านทั้งสองที่ต้องรีบหาทางแก้ไข หากปล่อยให้

ทุกอย่างผ่านไปแต่ละวันโดยไม่ทำอะไร ชีวิตเด็กคนนี่คงแยแ่ และแล้วกลอุบายต่าง ๆ ก็เริ่มมีออกมาจากผู้ชายและผู้หญิงสองท่านนี้ โดยเริ่มจากการสอบของผมหากได้ อันดับเป็นเลขตัวเดียวจะได้รับรางวัลตามที่อยากได้ และเริ่มมีการให้ผมเรียนพิเศษจาก อาจารย์ในโรงเรียน นอกจากนี้ยังมีอุบายอื่นที่ไม่ได้กล่าวถึง และแล้วกลอุบายที่เตี้ยและแม่ ของผมวางไว้ก็สัมฤทธิ์ผล ปรากฏว่าในเทอมที่สองของชั้นประถมปีที่หนึ่งของผมสอบได้ อันดับที่แปดของห้อง หลังจากนั้นเป็นต้นมา กลอุบายต่าง ๆ ของเตี้ยและแม่ผมก็ยิ่ง ถูกนำมาใช้ต่อเนื่องเสมอ มีทั้งอุบายเก่าที่คงไว้ เช่นการให้รางวัลเมื่อสอบได้อันดับเป็นเลข ตัวเดียวของห้อง และอุบายใหม่ ๆ ที่ออกมาเสมอ จำได้ว่าตอนอยู่ชั้นประถมปีที่สาม สามารถสอบได้อันดับที่ห้า ติดอันดับที่ท็อปไฟว์เลยแหละ ตั้งแต่เทอมสองของชั้นประถมปีที่ หนึ่งเป็นต้นมาผมก็ไม่เคยสอบได้อันดับที่มีเลขสองหลักอีกเลย

เมื่อเข้าสู่ชั้นประถมปีที่หก ซึ่งเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของเด็กประถมมีเหตุการณ์ ที่ผมประทับใจกับผู้หญิงและผู้ชายสองท่านนี้อย่างมากอยู่สองเหตุการณ์ คือจะมีการ พักแรมของกิจกรรมลูกเสือที่โรงเรียน ตอนนั้นผมเป็นโรคอีสุกอีใส แต่ด้วยความที่เตี้ย และแม่อยากให้ลูกได้เรียนรู้การใช้ชีวิตนอกบ้านที่ต้องอยู่ร่วมกับคนอื่น ซึ่งส่วนใหญ่ เป็นกิจกรรมที่ต้องช่วยเหลือตัวเองเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นท่านก็ไม่ยอมลดละให้ผมได้ เข้าร่วมกิจกรรมนี้ โดยไปอยู่ดูแลที่โรงเรียนอย่างห่าง ๆ จนกระทั่งกิจกรรมทุกอย่างเสร็จสิ้น จนเข้านอน เตี้ยและแม่จึงกลับบ้านไปพักผ่อน ซึ่งค่อนข้างดีก็มาก อีกเหตุการณ์จำได้ว่า นักเรียนในห้องของผมในชั้นประถมหกจะมีประมาณ ๑๐-๒๐ คน นักเรียนชาย นอกนั้น จะเป็นนักเรียนหญิง จำได้ว่าในเทอมที่หนึ่งก่อนจะปิดเทอมไม่นานนัก นักเรียนชาย ตามประสาวัยเด็กที่เริ่มจะเข้าสู่วัยรุ่น พวกกันรวมตัวโดยเฉพาะที่เป็นหัวโจกประมาณ สิบกว่าคน ซึ่งผมก็อยู่ในก้อนนี้ด้วย พวกกันโดดเรียนไปในวิชาเรียนทั้งหมดไปทำกิจกรรม ของเด็กในวัยนั้น โดยไปบ้านเพื่อนปั่นจักรยานเล่นกันบ้าง ไปว่ายน้ำตามลำคลองบ้าง โดยที่ตกตอนเย็นพวกเราก็กลับบ้านกันโดยไม่มီးอะไรผิดปกติเป็นที่สงสัยกับทางบ้าน แต่แล้ววันรุ่งขึ้นเป็นเวลาที่เราพรชชาติและสวดมนต์ตามปกติ อาจารย์ประจำชั้นและ อาจารย์ปกครองก็ประกาศหน้าเสาธงว่า เมื่อวานมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับชั้นเรียน ของผม หลังจากนั้นก็มีการทำโทษโดยการตีและให้กินมะระดิบเป็นการลงโทษ และแจ้ง ต่อผู้ปกครองของทุกคน ซึ่งความคิดของผมในตอนนั้นคิดว่า กลับไปถึงบ้านวันนั้นคงจะ ได้รับการลงโทษอีกครั้งจากเตี้ยและแม่อีกเป็นแน่ หลังจากที่ได้รับ การลงโทษจาก ทางโรงเรียนแล้ว แต่แล้วสิ่งที่คิดไว้ล่วงหน้ากลับไม่ใช่ กลายเป็นการพูดคุยกันหาเหตุผล มากกว่า โดยไม่มีการเขียนตีแต่อย่างใด ซึ่งทำให้แปลกใจอย่างมาก

อย่างที่ได้อ่านมาเบื้องต้น ในช่วงการเรียนชั้นประถมหกเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่นักเรียนแต่ละคนต้องหาที่ศึกษาต่อ จริง ๆ แล้วภาวะนี้น่าจะตกอยู่ที่ตัวเด็กมากกว่า เนื่องจากหากเด็กเรียนดี เรียนเก่ง ก็จะสามารถสอบเข้าได้ในโรงเรียนตามที่ต้องการได้ด้วยตัวเอง แต่แล้วกลับไม่ใช่เช่นนั้น ในช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ยืดและแม่ต้องมีความพยายามอย่างมากที่จะหาหนทางให้ลูกของตนเองได้เรียนต่อในโรงเรียนชั้นมัธยมที่ดี มีชื่อเสียง เพื่อจะได้เป็นพื้นฐานในการเข้ารับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่อไป กลอุบายต่าง ๆ ของเตี้ยและแม่ที่ใช้กับผมในช่วงปีนี้จึงมีออกมามากมาย โดยเฉพาะระบบการศึกษาของประเทศเราที่มีการใช้เส้นสายหรือโควตา โดยใช้ความรู้จักสนิทสนมกับอาจารย์ในโรงเรียนที่ต้องการเข้าบ้าง หรือในรูปการบริจาคเงินให้โรงเรียนนั้นบ้าง หรือมีเส้นสายในระดับกระทรวงบ้าง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้เตี้ยและแม่ของผมไม่ได้มีเลย เนื่องจากอาชีพของเตี้ยเป็นช่างเคาะ ประตู รถยนต์ แต่แล้วท่านก็มีวิธีของท่าน โดยท่านติดต่อผ่านเจ้าแก่งของท่านที่ทำงานอยู่ โดยเป็นจังหวะดีที่เจ้าแก่งของท่านมีคุณรู้จักกับอาจารย์ที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ ประกอบกับอาจารย์ท่านนั้นต้องการซ่อมรถพอดี ท่านจึงลงแรงซ่อมรถยนต์ให้โดยไม่คิดค่าแรงและออกเงินส่วนตัวในการทำสีให้ด้วย ส่วนตัวผมก็มีหน้าที่เรียนพิเศษและพยายามสอบเข้าให้ได้ด้วยตนเอง จนวันที่มีการประกาศผลสอบ ผมเดินทางไปดูผลสอบกับเตี้ยและแม่ ปรากฏว่าผมสอบได้จึงได้ศึกษาต่อที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ คำพูดแรกที่เตี้ยพูดกับผมตอนที่ดูผลประกาศสอบ คือ เออ...เอ็งทำได้ เอ็งสอบได้เอง จนทุกวันนี้ก็ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าที่ผมสอบได้นั้น แท้จริงแล้วผมสอบได้ด้วยตัวผมเองหรือหยาดเหงื่อและแรงกายรวมถึงเงินเก็บของเตี้ยและแม่กันแน่...?? แต่ในความรู้สึกส่วนตัวเล็ก ๆ แล้วคิดว่าที่ผมสอบได้และเข้ารับการศึกษาในระดับมัธยม นั้นคงเป็นเพราะเตี้ยมากกว่า

ในชีวิตของผม ตั้งแต่เกิดมาจนถึงช่วงที่สำเร็จการศึกษาระดับชั้นประถมนั้น ผมไม่ทราบว่ เตี้ยและแม่ของท่านเอาแนวคิดว่าในการเลี้ยงลูก โดยให้มีการศึกษาเป็นพื้นฐานได้อย่างไร ซึ่งแม่ก็ไม่ได้จบการศึกษาในระดับชั้นประถม อ่านหนังสือและเขียนหนังสือไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเตี้ยของผม ท่านก็แค่จบการศึกษาแค่ระดับชั้นประถมปีที่สองเท่านั้น ใบประกาศอะไรก็ไม่มี เขียนหนังสือพอได้ อ่านหนังสือก็พอได้แต่ต้องสะกดคำใช้เวลาาน หากให้อ่านหนังสือพิมพ์หมดหนึ่งฉบับทุกหัวข้อ ทุกคนล้มผมว่าท่านคงต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าหนึ่งสัปดาห์แน่ ๆ ดังนั้นผมจึงทิ้งในความเฉลียวฉลาดของท่านทั้งสองเป็นอย่างมากในการเลี้ยงดูลูกและอุบายต่าง ๆ ที่ท่านใช้ ทั้ง ๆ ที่ท่านไม่ได้รับการศึกษาสูงแต่อย่างใด นับว่าเป็นโชคดีและเป็นบุญอย่างมากที่มีเตี้ยและแม่อย่างท่านปูพื้นฐานการศึกษาให้ผมในช่วงวัยนี้

หลังจากที่ผมได้เข้าสู่การศึกษาระดับมัธยม แต่ก็ยังเป็นเครื่องจักรกลหลักที่คอยช่วยอยู่ตลอด ทั้งการรับส่งที่โรงเรียน ที่ประทับใจมากคือ ท่านใช้คอมพิวเตอร์ในการรับส่ง ท่านได้เพิ่มเบาะหน้าตรงคนขับ เพื่อเป็นที่นั่งประจำให้กับผมโดยเฉพาะ เรียกว่าที่นั่งประจำตำแหน่งก็ว่าได้ และพอผมขึ้นรถผมก็หลับคาแฮนด์มอเตอร์ไซด์เสมอ จนถึงโรงเรียน ทุกเช้าเตี้ยจะจอดที่ร้านข้าวหมูแดง รอผมจนทานเสร็จและให้ผมดื่มนมไวตามินล์หนึ่งกล่องทุกวัน ในช่วงนี้เอง ครอบครัวของผมต้องย้ายบ้านจากเดิมที่เก่าแก่เช่าให้แถวผ่านฟ้า มาอยู่ที่หมู่บ้านสมชายที่บางพลัดซึ่งเก่าแก่ของเตี้ยซื้อไว้ เป็นบ้านเดี่ยวอยู่กันสองครอบครัว ห้องที่ครอบครัวผมอาศัยอยู่เป็นห้องชั้นบน โดยมีเพียง ๑ ห้องเท่านั้น ครอบครัวของผมจึงต้องอยู่รวมกันทั้งสี่คน เตี้ย แม่ พี่สาวและผม เรียกว่าเป็นทั้ง Living Room , Kitchen Room และ Bed Room ในห้องเดียวกัน ขาดแต่ Rest Room เท่านั้นที่อยู่อีกด้านของชั้นสองไม่ได้อยู่ในห้องนอน ชีวิตในช่วงมัธยมต้นชีวิตเป็นปกติดำเนินไปแบบเรียบง่าย แต่ครอบครัวของเรามีรายจ่ายเพิ่มมากขึ้นเนื่องจากการเรียนระดับมัธยมนอกจากค่าเทอม ค่าหนังสือที่แพงขึ้นแล้ว ยังมีค่ากิจกรรมอื่น ๆ อีกมากมาย ประกอบกับชีวิตของผมกำลังเข้าสู่วัยรุ่นนั่นเองที่ต้องไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนบ้าง ในช่วงนี้เองแม่ของผมมีความจำเป็นที่ต้องเดินทางไปประเทศสิงคโปร์เพื่อไปทำงานเป็นแม่บ้าน ซึ่งการตัดสินใจของแม่ที่ต้องยอมให้ครอบครัวของผมมีเตี้ยที่ต้องทำหน้าที่ดูแลผมและพี่สาวแทน ทั้งนี้ด้วยเหตุผลเดียวคือการทำงานเพื่อหาเงินมาให้กับครอบครัวอีกทางหนึ่ง ช่วงมัธยมสองถึงมัธยมสาม ครอบครัวของผมจึงอยู่กัน ๓ คน คือเตี้ย พี่สาวและผม จนแม่ของผมกลับมาในช่วงที่กำลังจะขึ้นชั้นมัธยมปีที่สี่ ช่วงที่ใกล้จะขึ้นมัธยมปีที่ห้า ครอบครัวผมตัดสินใจว่า อยากมีบ้านอยู่เป็นของตนเองเนื่องจากเตี้ยค่อนข้างเกรงใจและรู้สึกขบขี้ใจในบุญคุณของเก่าแก่เป็นอย่างมาก รู้สึกว่าครอบครัวของเราเป็นภาระกับทางเก่าแก่ทั้งในด้านที่อยู่อาศัยและด้านการเงิน เตี้ยจึงขอแยกตัวออกมาจากเก่าแก่และย้ายที่ทำงานโดยไปทำงานที่บริษัทธนบุรีพานิช หรือเป็นช่างบางพลัดที่เราู้จักกันไปทำงานในส่วนงานเดียวกับพี่ชายของเตี้ย ครอบครัวของเราจึงได้ดาวนัทเวสเฮาส์เล็ก ๆ สองชั้นแถวบางกรวยและย้ายไปอยู่ที่นั่น

ในช่วงนี้เตี้ยทำงานหนักมาก ๆ จนบางครั้งไม่ได้กลับบ้าน เนื่องจากลักษณะงานเป็นแบบช่างเหมา คือทำรถเสร็จเร็วเท่าไรก็ได้เงินเร็วเท่านั้น ไม่ได้มีเงินเดือนประจำ มีเหตุการณ์หนึ่งที่ผมไม่เคยลืมเลยในความรักของผู้ชายที่เรียกว่าเตี้ยในช่วงเวลานี้ คือช่วงมัธยมปีที่ห้าเป็นช่วงวัยคะนองของผม ผมได้กัญชามาจากเพื่อนที่โรงเรียนหอหนึ่งด้วยความคะนองอยากลอง ยิ่งเพื่อนที่ให้มาโฆษณาว่ากัญชาห่อที่ให้มานั้นอบด้วยน้ำผึ้งซึ่งจะออกฤทธิ์ทำให้เรามีความสุขมากกว่าเดิม จำได้ว่าช่วงเวลาของวันนั้น เป็นเวลา

สักทุ่มหนึ่งหรือสองทุ่ม ผมยากัญชาเองและแอบสูบมันข้างล่างไม่ให้ใครเห็น โดยนำมาผสมกับบุหรี่ โดยอัตราส่วนมีกัญชามากกว่ายาสูบบุหรี่หลายเท่า เมื่อสูบหมดมวนแล้วสักหนึ่งถึงสองนาทีกัญชาก็เริ่มออกฤทธิ์ มีภาพหลอน มองอะไรก็สวयงามไปหมด แต่แล้วก็มีอาการหลอน คือหัวใจของผมเต้นเร็วผิดปกติและมีอาการอยากน้ำเป็นอย่างมาก เหมือนหัวใจจะวาย เป็นจังหวะที่เตี้ยกลับมาพอดีเห็นผมกำลังจะแย่ หัวใจจะวายและเต้นเร็วเป็นอย่างมาก เตี้ยจึงรีบไปเรียกแท็กซี่เพื่อนำส่งที่โรงพยาบาล โดยปกติอาการของคนที่สูงปัญญาจะค่อนข้างหายาก อาการอยากทาน้ำหรือของหวานเป็นพิเศษ ช่วงนั้นมันทรมาณมาก หัวใจเต้นเร็วมากและจะขาดใจตายให้ได้ โดยระหว่างทางเตี้ยได้บ้วนน้ำลายใส่ในมือท่านอย่างมากและให้ผมกินน้ำลายท่านแทนน้ำเพื่อบรรเทาอาการกระหายไม่ให้หัวใจวาย ดวงตาท่านเต็มไปด้วยความกังวลและเป็นห่วงอย่างมาก จนมาถึงโรงพยาบาล พยาบาลได้นำเข้าห้องฉุกเฉินและให้น้ำผมดื่ม ๓ เขยือก ผมดื่มใช้เวลาไม่นานนัก อาการจึงทุเลาและกลับเข้าสู่ปกติ หากในวันนั้นผมไม่ได้บ้วนน้ำลายของท่าน ผมคงจะสิ้นใจไปแล้ว ผมจึงให้สัญญากับท่านจะไม่ยุ่งกับสิ่งเหล่านี้อีกเลย

ช่วงมัธยมปีที่หกเป็นช่วงที่จะต้องเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา หรือมหาวิทยาลัย หลังจากที่เอ็นทรานส์แล้ว เตี้ยและแม่ให้ผมไปทำงานที่ห้างบางลำภูที่แผนกซูเปอร์มาร์เก็ต หลังจากที่ผลสอบเอ็นทรานส์ออกมา ผมไม่ติดมหาวิทยาลัยที่ไหนเลย ในช่วงแรกผมคิดว่าจะไม่เรียนต่อ แต่จะหางานทำ แต่เพราะเตี้ยกับแม่ที่นั่นเองที่แนะนำและเปลี่ยนแนวคิดทำให้ผมเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย โดยให้เรียนที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง และไปฝากงานกับญาติ เป็นเด็กส่งอะไหล่รถ และยังได้ช่วยงานเตี้ยที่ดูเป็นช่างพลัด โดยเตี้ยพยายามที่จะให้ผมฝึกอาชีพของช่างเคาะ ที่เตี้ยได้อาศัยอาชีพนี้ตลอดมาในการเลี้ยงดูครอบครัว แต่ท้ายที่สุดเตี้ยก็ให้ผมเรียนอย่างเดียว โดยที่ไม่ได้ดูว่าผมแต่อย่างไรแต่กลับให้กำลังใจผม เนื่องจากหน่วยก้านไม่น่าจะประสบความสำเร็จในอาชีพนี้

หากไม่ได้แนวคิดจากท่านรวมทั้งคำสอนและกำลังใจที่ท่านให้ในวันนั้น ผมมองไม่ออกเลยว่าชีวิตของผมในวันนี้จะเป็นอย่างไร แล้วในที่สุดผมก็จบปริญญาตรีตามที่ผมและเตี้ยตั้งใจไว้ เตี้ยมีความสุขมากในวันนั้น ผมจำรอยยิ้มของเตี้ยในความปลื้มได้ หลังจากนั้นก็ได้เข้าทำงานที่ธนาคารแห่งหนึ่ง เตี้ยมักยิ้มอย่างภูมิใจเสมอทุกครั้งกับเพื่อนเวลาที่เพื่อนของเตี้ยถามเมื่อพบผมว่าทำงานอะไร และหลังจากนั้นผมพยายามที่จะเรียนต่อปริญญาโทจนจบมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อสร้างความภูมิใจให้กับเตี้ยเพิ่มขึ้น

ข้อ ๑๑ เวลาชีวิตที่ทุกข์ทรมานโหดที่สุดของลูก

เตี้ยเริ่มป่วยหนักครั้งแรกประมาณปี ๒๕๕๓ เริ่มจากที่มีอาการเจ็บคออย่างรุนแรง และไอเป็นเลือด เมื่อได้ไปพบแพทย์เพื่อทำการตรวจ ผลตรวจออกมาเป็นอาการของ วัณโรคขั้นต้น คุณหมอบอกให้ยามาทานและไปพบหมอเพื่อทำการตรวจอีกเป็นระยะ ๆ หลังจากนั้นหลายเดือนอาการของเตี้ยก็ไม่ดีขึ้น จึงไปทำการตรวจให้ละเอียดอีกครั้ง ที่โรงพยาบาลวชิระ ทำให้ผม คุณแม่ พี่สาวรวมทั้งหลาน ๆ ตกใจเป็นอย่างมาก ผลตรวจออกมาว่าเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายที่กล่องเสียงและลำคอ เป็นวันที่ผมทุกข์ทรมานที่สุดในชีวิต และน้ำตาไหลออกมาเองโดยที่ไม่รู้สึกตัว ทุกคนในครอบครัวพยายามหาวิธีการรักษา ทั้งแพทย์แผนไทยโดยใช้สมุนไพร และแพทย์แผนปัจจุบันโดยวิธีการให้คีโม เตี้ยเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็ง ไม่อยากให้ลูกและคนในครอบครัวต้องรู้สึกกังวล เตี้ยต้องสู้กับโรคร้ายนี้ มาตลอด เวลาที่ท่านอยู่กับผมท่านไม่เคยแสดงอาการทรมานให้ผมเห็นว่าท่านเจ็บปวดแต่อย่างใด เตี้ยต้องไปโรงพยาบาลวชิระทุกเดือนเพื่อตรวจร่างกายอย่างละเอียดทุกครั้ง ต้องเอกซเรย์ ตรวจผลเลือด หากเดือนไหนที่ร่างกายมีความพร้อมที่จะให้คีโมก็จะต้องนอนอยู่ที่โรงพยาบาลเป็นเวลาหลายวัน ผมไม่ทราบหรือกว่าการให้คีโมจะมีอาการเจ็บปวดหรือไม่ แต่เตี้ยไม่เคยแสดงอาการเจ็บปวดอะไรให้ผมเห็นเลยทุกครั้งที่ผมไปเยี่ยมท่าน โดยระหว่างการรักษานั้นคุณหมอบอกว่าจะและต่อสายให้อาหารเหลวที่หน้าท้อง หลังจากที่ได้ผ่านการให้คีโม ๒-๓ ครั้ง ผมก็เห็นความเปลี่ยนแปลง คือร่างกายแขนและขาของเตี้ยเริ่มชubbผอมน้ำหนักตัวลดลงอย่างมาก

ผมใช้ชีวิตอย่างคนที่มีควมวิตกกังวลและทรมานทุกวัน บ่อยครั้งในหนึ่งวันที่คิดเรื่องเตี้ยเสมอ ภวานากับสิ่งศักดิ์สิทธิ์และหากปาฏิหาริย์มีจริง ขอให้เตี้ยหายจากโรคมะเร็งที่เป็นอยู่ แต่ในความเป็นจริงทุกคนก็ทราบกันดีว่า โรคนี้อันตรายมีโอกาสหายได้ยากยิ่งเป็นมะเร็งในช่วงระยะสุดท้ายที่เชื้อลามไปทั่วร่างกาย โอกาสที่จะหายแทบเป็นศูนย์เลยปรารภกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่า หากเตี้ยจะต้องจากไปจากโลกนี้ ขอให้ท่านไปอย่างสงบอย่าได้มีความเจ็บปวดทรมานเลยและขอให้ท่านไปสู่ภพที่ดี ช่วงที่เตี้ยป่วยอยู่นี้ คุณแม่และพี่สาวตลอดจนหลานสาวทั้งสองได้ดูแลเตี้ยเป็นอย่างดี มากที่สุด เรียกว่ามากกว่าที่คุณดูแลตัวเองอีก เตี้ยอยากได้อะไร อยากดูหนังประเภทใด ก็จะจัดมาให้เพื่อให้เตี้ยสบายใจไม่กังวลและทรมานกับโรคร้ายที่ท่านเป็นอยู่ เตี้ยเริ่มมีอาการติดเชื้ออย่างรุนแรงหลังจากที่ไปโรงพยาบาลและผ่านการให้คีโมไปสองครั้ง และต้องเจาะลำคอเพื่อช่วยให้ระบบการหายใจดีขึ้นและใช้เครื่องดูดเสมหะ เนื่องจากเสลดและเสมหะไม่สามารถบ้วนออกมาผ่าน

ทางปากได้ตามปกติ เนื่องจากก้อนเนื้อร้ายไปอุดตันไว้ หลังจากรักษาจนอาการติดเชื้อดีขึ้น เตี้ยก็กลับบ้าน โดยผม คุณแม่ และพี่สาวได้ทำห้องเพื่อให้ปลอดเชื้อมากที่สุด และดูแลท่านอย่างใกล้ชิด

วินาทีสุดท้ายของการเดินทางในชีวิตของเตี้ย...มาถึง

ก่อนที่เตี้ยจะเข้าโรงพยาบาลเป็นครั้งสุดท้าย เตี้ยเริ่มมีอาการเป็นไข้ และบ่นว่าปวดศรีษะ ผม คุณแม่และพี่สาว จึงพาท่านไปโรงพยาบาล หลังจากที่ผ่านมาการตรวจร่างกายอย่างละเอียดเหมือนกับทุกครั้ง คุณหมอแจ้งว่ามีอาการติดเชื้อและได้รับตัวไว้เป็นผู้ป่วยใน ครั้งนี้เป็นกรนอนโรงพยาบาลที่ยาวนานที่สุด และเป็นครั้งสุดท้ายของเตี้ย เนื่องจากในช่วงนี้เป็นช่วงเดือนตุลาคมมีเหตุอุทกภัยอย่างหนักเกิดขึ้น ทางโรงพยาบาลแจ้งว่าให้มารับผู้ป่วยกลับเนื่องจากท่านอาการดีขึ้น ทางผม คุณแม่และพี่สาว ได้ปรึกษากันให้เตี้ยนอนพักรักษาที่โรงพยาบาลดีกว่า เนื่องจากบ้านที่อยู่ของพวกเรานั้นน้ำกำลังจะท่วมถึง หากเป็นอะไรหรือมีอาการรุนแรงจะได้ไม่ต้องเดินทางไปโรงพยาบาลอย่างฉุกเฉินและไม่ทันการ ทางเราขอความกรุณาทางโรงพยาบาลให้เตี้ยนอนพักรักษาตัวอยู่ที่นั่น ผมยังจำได้อย่างแม่นยำว่า วันที่ ๒๗ ตุลาคม เวลาประมาณ ๔ โมงเย็น ผมและแฟนได้ไปเยี่ยมท่าน ซึ่งวันนี้เป็นวันที่เตี้ยแสดงสัญญาณอะไรบางอย่างให้ผมทราบบ้านไม่เคยขอสิ่งใดจากผมในชีวิตเลย ผมยังจำภาพนั้นติดตามและคงไม่มีวันลืมเดือนจกกว่าผมจะจากลาโลกนี้ไป ครั้งนี้ท่านขอกลับมาบ้านอย่างหนักแน่น ไม่สนใจว่าจะกลับมาที่บ้านบางกรวยของคุณแม่ หรือบ้านที่สายไหมของผม และพยายามส่งสัญญาณมือพร้อมทั้งขยับริมฝีปากให้ผมและแฟนทราบบว่า หากไม่รับตัวท่านกลับไปในวันนี้ ให้มาจัดรูปปรับแต่วิญญาณท่านกลับบ้านแทน ผมและแฟนกลับมาบ้านรีบตัดสินใจจะให้ท่านกลับมาพักผ่อนที่รักษาตัวที่บ้าน รีบไปจัดหาซื้อเตียงและที่นอนให้ใหม่และจัดห้องให้ท่านเป็นการพิเศษในคืนวันนั้น โดยไม่สนใจว่าตอนนี้บ้านผมน้ำจะท่วมอย่างไร และตกลงไว้กับทางโรงพยาบาลว่าจะไปรับท่านในช่วงเช้าวันที่ ๒๙ และได้แจ้งให้ทางโรงพยาบาลตรวจสุขภาพของท่านในวันที่ ๒๙ อีกครั้งก่อนที่จะนำท่านออกจากโรงพยาบาลมาพักรักษาและพักผ่อนที่บ้านของผม

ผมตื่นขึ้นมาในเช้าวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ ด้วยจิตใจที่ไม่สู้ดีนัก ทางคุณแม่โทรศัพท์มาแจ้งว่าทางโรงพยาบาลโทรมาบอกท่านว่า เตี้ยอาการไม่สู้ดีนัก ซ้ำพจรหยุดเดินไปบางช่วงในช่วงก่อนรุ่งเช้าแต่ตอนนี้อาการปกติแล้ว ก่อนออกจากบ้านมีนางบอกเหตุที่

ไม่ตีบางอย่าง กระจกโต๊ะรับแขกที่บ้านแตกโดยไม่ได้ตั้งใจ ผมและแฟนรีบขับรถลุยน้ำ ผ่านถนนสุขุมวิท 5 ซึ่งน้ำท่วมสูงมาก จำได้ว่าตลอดเส้นทางแทบจะไม่มีรถยนต์เล็ก ที่กล้าขับผ่านไป ส่วนใหญ่จะเป็นรถกระบะและรถทหารที่รับส่งประชาชน อธิษฐานในใจ ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยดลบันดาลให้เราผ่านไปได้ ผมไปถึงโรงพยาบาลประมาณ ๙ โมงเช้า และอยู่กับเตียงข้างเตียงโดยตลอด เตียงพยายามจะสื่อสารกับผมเพื่อที่จะให้ผมโทรตาม คุณแม่ พี่สาวและหลาน ให้รีบมาหาท่านโดยด่วน ซึ่งบ้านของคุณแม่อยู่บางกรวยและ น้ำยังคงท่วมอยู่ ทำให้การเดินทางมาที่โรงพยาบาลค่อนข้างใช้เวลานาน เตียงมีอาการ ซ้ำพจรหยุดเต้นไปหลายครั้ง แต่ผมและแฟนก็พยายามปลุกท่านให้รู้สึกตัวและมีสติอยู่ โดยตลอด ชวนท่านคุย ในช่วงเวลานี้ท่านได้ฝากหลายสิ่งที่ท่านห่วงไว้กับผมหลายอย่าง ผมรับปากท่านจะทำให้ดีที่สุดและบอกท่านไม่ต้องห่วง จนกระทั่งเวลา ๑๑ โมง ๑๑ นาที หลังจากที่พยาบาลทำการรักษาโดยการพ่นยาเพื่อลดเสมหะและช่วยให้การหายใจดีขึ้น ผมพยายามเรียกให้ท่านรู้สึกตัว แต่แล้วท่านก็จากผมไปอย่างสงบ จำได้ว่ามีโอกาสได้ กุมมือท่าน และได้ทออบทสวดมนต์ชินบัญชรให้ท่าน ๓ จบ ในขณะที่ท่านจากไป และ บอกให้ท่าน นึกแต่สิ่งดีงามที่ท่านทำไว้ในภพนี้และนึกถึงภพที่ดีที่ท่านต้องไป โดยประโยค สุดท้ายที่ผมบอกเตียงว่า เตียงไม่ต้องเป็นห่วงแม่ ผมจะดูแลแม่แทนเตียงเอง และจะดูแลท่าน เป็นอย่างดีที่สุดจนกว่าชีวิตผมจะละจากภพนี้ไปเช่นกัน

การศึกษาที่สูงและฐานะที่ร่ำรวยของคนนั้น ไม่ได้ทำให้คนเป็นคนเต็มตัวอย่าง สมบูรณ์เสมอไป แต่วิถีคิดและการให้ต่างหาก ที่จะทำให้คนเป็นคนอย่างสมบูรณ์ ผมแปลกใจที่เตียงและแม่ของผมท่านไม่ได้รับการศึกษาสูงแต่อย่างไร หรือมีฐานะ ที่ร่ำรวยแต่อย่างไร แต่ท่านกลับมีวิถีคิดในการเลี้ยงดูลูก มีกุศโลบายอย่างแยบยลในการจูงใจในการเลี้ยงลูกให้ประสบความสำเร็จในชีวิต นอกจากวิถีคิดของชีวิตที่ท่าน มอบไว้ให้ผมซึ่งเป็นมรดกที่มีค่ามากกว่าเงินทอง รวมถึงเรื่องของการให้และการ ช่วยเหลือ ไม่ว่าจะกับญาติหรือเพื่อนของท่านก็ตาม ท่านเคยเล่าว่ามีหลานของท่านหลายคน ที่ได้มาฝึกงานกับท่านในอาชีพช่าง จนทุกวันนี้ประสบความสำเร็จในชีวิต อยู่ในฐานะ ที่เรียกว่าเศรษฐีก็ว่าได้ ผมว่าท่านเหล่านั้นคงได้แนวคิดของเตียงเช่นเดียวกับผมไป จึงทำให้ท่านเหล่านั้นประสบความสำเร็จในชีวิต เตียงไม่ได้จากผมไปไหน เพียงแต่ท่าน ไปรอผมในภพที่ดี ท่านจะอยู่ในความทรงจำและจิตใจของผมเสมอ

...เตียงครับสักวันผมจะไปพบเตียง วันนั้นคงเป็นวันที่ผมมีความสุขมากที่สุดในชีวิต อีกวัน เจกเช่นวันที่ผมลืมตามาดูโลกนี้แล้วเห็นเตียงอยู่ข้างๆ ถ้าหากเป็นไปได้ ผมและเตียง ยังไม่มีใครเข้าถึงนิพพานก่อน ผมจะขอเกิดเป็นลูกของเตียงและแม่ และได้รับความสุข ความอบอุ่นแบบนี้ตลอดไป แต่สิ่งหนึ่งที่ผมไม่อยากจะเกิดกับเตียงในชาติต่อไปคือ โรคภัย

ที่ทำให้ทรมาณ และพรากเตี้ยไปจากชีวิตผม หากชาติหน้ามีจริงขอให้เตี้ยมีสุขภาพแข็งแรง
ไม่ต้องทรมาณเหมือนชาตินี้ ...หลับให้สบายนะเตี้ย ไม่ต้องเป็นห่วงทุกคนที่อยู่ทางนี้
เพราะเตี้ยได้สร้างพื้นฐานชีวิตที่ดีให้กับลูกทั้งสองให้ได้ใช้ชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ได้อย่างมี
ความสุขแล้ว ผมรู้ว่าเตี้ยเป็นห่วงแม่มาก เพราะเมื่อแม่ไม่มีคู่คิดคู่ชีวิตที่ดีอย่างเตี้ยอยู่
เคียงข้างแล้ว ท่านคงรู้สึกเหมือนอยู่อย่างโดดเดี่ยว

...เตี้ยครับหลับให้สบายนะครับ ผมสัญญาที่จะขอทำหน้าที่นี้แทน เตี้ยต่อไปเอง
เตี้ยเหนื่อยมามากแล้ว ที่ผ่านมามาทำแต่สิ่งดี ๆ ไว้มากมาย เตี้ยคือแบบอย่างที่ดีให้กับผม
ผมรักเตี้ยมากครับ ลาก่อนครับ แล้วสักวันผมกับเตี้ยคงได้พบกันอีก เพราะผมเชื่อใน
ความผูกพันที่ผมกับเตี้ยที่มีต่อกัน ...ลาก่อนครับ ไม่ว่าจะวันนี้เตี้ยจะอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม
ขอบคุณมากสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต ที่เตี้ยมอบให้กับลูกคนนี้

ผมรักผู้ชายคนนี้มากที่สุดในชีวิตครับ...

..ชัยและมี..

